TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2017. gada 26. jūlijā *

Apelācija – Transports – Direktīva 2010/40/ES – Inteliģento transporta sistēmu ieviešana autotransporta jomā – 7. pants – Pilnvaru deleģēšana Eiropas Komisijai – Ierobežojumi – Deleģētā regula (ES) Nr. 885/2013 – Informācijas pakalpojumu sniegšana saistībā ar drošām stāvvietām kravas automobiļiem un komerciālajiem transportlīdzekļiem – Deleģētā regula (ES) Nr. 886/2013 – Dati un procedūras, lai lietotājiem nodrošinātu vispārējas ar ceļu satiksmes drošību saistītas bezmaksas informācijas minimumu – LESD 290. pants – Pilnvaru deleģēšanas mērķu, satura, apjoma un ilguma konkrēta noteikšana – Attiecīgās jomas būtisks elements – Kontroles struktūras izveidošana

Lieta C-696/15 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 23. decembrī iesniedza

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *J. Vláčil*, *T. Müller* un *J. Pavliš*, pārstāvji,

prasītāja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Buchet* un *P. J. O. Van Nuffel*, kā arī *J. Hottiaux* un *Z. Malůšková*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Vajda [*C. Vajda*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāts H. Saugmandsgors Ē [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 19. oktobra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 21. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – čehu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību Čehijas Republika lūdz Tiesu atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 8. oktobra spriedumu lietā Čehijas Republika/Komisija (T-659/13 un T-660/13, nav publicēts, EU:T:2015:771, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā ir noraidījusi divas Čehijas Republikas prasības, proti, lietā T-659/13 – prioritāri – atcelt Komisijas 2013. gada 15. maija Deleģēto regulu (ES) Nr. 885/2013, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes ITS direktīvu 2010/40/ES attiecībā uz informācijas pakalpojumu sniegšanu saistībā ar drošām stāvvietām kravas automobiļiem un komerciālajiem transportlīdzekļiem (OV 2013, L 247, 1. lpp.), un – pakārtoti – atcelt Deleģētās regulas Nr. 885/2013 3. panta 1. punktu, 8. pantu un 9. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kā arī lietā T-660/13 – prioritāri – atcelt Komisijas 2013. gada 15. maija Deleģēto regulu (ES) Nr. 886/2013, ar ko papildina Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2010/40/ES attiecībā uz datiem un procedūrām, lai lietotājiem, ja iespējams, nodrošinātu vispārējas ar ceļu satiksmes drošību saistītas bezmaksas informācijas minimumu (OV 2013, L 247, 6. lpp.), un – pakārtoti – atcelt Deleģētās regulas Nr. 886/2013 5. panta 1. punktu, 9. pantu un 10. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 2010/40/ES

2 No Eiropas Parlamenta un Padomes 2010. gada 7. jūlija Direktīvas 2010/40/ES par pamatu inteliģento transporta sistēmu ieviešanai autotransporta jomā un saskarnēm ar citiem transporta veidiem 1. panta 1. un 2. punkta izriet, ka ar šo direktīvu izveido pamatu, lai atbalstītu "inteliģento transporta sistēmu (ITS)" koordinētu un saskaņotu ieviešanu un izmantošanu Savienībā, jo īpaši pāri robežām starp dalībvalstīm, paredz vispārējus nosacījumus šim nolūkam un nodrošina specifikāciju izstrādi darbībām prioritārās jomās, kuras minētas tās 2. pantā, kā arī attiecīgā gadījumā vajadzīgo standartu izstrādi.

3 Šīs direktīvas 2. panta 1. punktā ir precizētas specifikāciju un standartu izstrādes un izmantošanas prioritārās jomas.

4 Šīs direktīvas 3. pantā "Prioritārās darbības" ir paredzēts:

"Prioritārajās jomās ir šādas prioritārās darbības specifikāciju un standartu izstrādei un izmantošanai, kā noteikts I pielikumā:

[..]

c) nodrošināt datus un procedūras, lai lietotājus, ja iespējams, bez maksas nodrošinātu ar ceļu drošību saistītu minimālo vispārējo satiksmes informāciju;

[..]

e) kravu un komerciālajiem transportlīdzekļiem nodrošināt informācijas pakalpojumus par drošām stāvvietām;

[..]."

5 Šīs direktīvas 4. panta 1) punktā ITS tiek definētas kā sistēmas, kurās informācijas un sakaru tehnoloģijas izmanto autotransporta jomā, ietverot infrastruktūru, transportlīdzekļus un lietotājus, un satiksmes un mobilitātes pārvaldībā, kā arī lai nodrošinātu saskarni ar citiem transporta veidiem.

6 Direktīvas 2010/40 4. panta 17) punktā "specifikācija" ir definēta kā "saistošs pasākums, ar ko paredz noteikumus, ietverot prasības, procedūras vai jebkādus citus atbilstīgus noteikumus".

7 Šīs direktīvas 5. panta 1. punktā "ITS ieviešana" ir noteikts:

"Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka specifikācijas, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar 6. pantu, atbilstīgi II pielikumā izklāstītajiem principiem piemēro ITS lietotnēm un pakalpojumiem, kad tie tiek ieviesti. Tas neskar katras dalībvalsts tiesības pieņemt lēmumus par to veikto šādu lietotņu un pakalpojumu ieviešanu savā teritorijā. Šīs tiesības neskar tiesību aktus, kas pieņemti saskaņā ar 6. panta 2. punkta otro daļu."

8 Minētās direktīvas 6. pantā "Specifikācijas" ir noteikts:

"1. Komisija vispirms pieņem specifikācijas, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu ITS ieviešanas un izmantošanas sadarbspēju, savietojamību un nepārtrauktību attiecībā uz prioritārajām darbībām.

[..]

4. Attiecīgā gadījumā un atbilstīgi specifikācijas jomai specifikācijā ietver vienu vai vairākus šāda veida noteikumus:

a) funkcionālos noteikumus, kas apraksta dažādu iesaistīto personu uzdevumus un informācijas plūsmu starp šīm personām;

b) tehniskos noteikumus, kas nodrošina tehniskos līdzekļus, lai izpildītu darbības noteikumus;

c) organizatoriskos noteikumus, kas apraksta dažādu iesaistīto personu procesuālās saistības;

d) pakalpojumu noteikumus, kas apraksta ITS lietotnēm un pakalpojumiem pakalpojumu saturu un to dažādos līmeņus.

5. Neskarot procedūras saskaņā ar Direktīvu 98/34/EK, specifikācijās attiecīgā gadījumā nosaka apstākļus, kādos dalībvalstis drīkst, paziņojušas par to Komisijai, paredzēt papildu noteikumus ITS pakalpojumu sniegšanai visā to teritorijā vai teritorijas daļā, ja minētie noteikumi netraucē sadarbspējai.

6. Specifikācijas attiecīgā gadījumā pamato uz jebkuru no standartiem, kas minēti 8. pantā.

Attiecīgā gadījumā specifikācijās paredz atbilstības novērtēšanu saskaņā ar Lēmumu Nr. 768/2008/EK.

Specifikācijas atbilst II pielikumā izklāstītajiem principiem.

[..]"

9 Šīs pašas direktīvas 7. panta "Deleģētie akti" 1. un 2. punkts ir formulēti šādi:

"1. Komisija var pieņemt deleģētus aktus attiecībā uz specifikācijām saskaņā ar [Līguma par Eiropas Savienības darbību] 290. pantu. Pieņemot šādus deleģētos aktus, Komisija rīkojas saskaņā ar attiecīgiem šīs direktīvas noteikumiem, jo īpaši ar 6. pantu un II pielikumu.

2. Atsevišķu deleģēto aktu pieņem katrai no prioritārajām darbībām."

Deleģētā regula (ES) Nr. 885/2013

10 Atbilstoši Deleģētās regulas Nr. 885/2013 1. pantam "ar šo regulu nosaka specifikācijas, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu savietojamību, sadarbspēju un nepārtrauktību, Savienības līmenī saskaņā ar Direktīvu 2010/40 ieviešot un izmantojot informācijas pakalpojumu saistībā ar drošām stāvvietām kravas automobiļiem un komerciālajiem transportlīdzekļiem", un "tā attiecas uz informācijas pakalpojumu sniegšana Eiropas ceļu tīklā".

11 Šīs regulas 3. pantā, kas attiecas uz informācijas pakalpojumu sniegšanas prasībām, ir noteikts:

"1. Dalībvalstis nosaka teritorijas, kurās satiksmes un drošības nosacījumu dēļ nepieciešama informācijas pakalpojumu ieviešana saistībā ar drošām stāvvietām.

Tās nosaka arī prioritāras zonas, kurās tiks nodrošināta dinamiska informācija.

2. Informācijas pakalpojumu sniegšana atbilst 4.–7. pantā noteiktajām prasībām."

12 Šīs regulas 8. pantā noteikts:

"1. Dalībvalstis izraugās valsts struktūru, kuras kompetencē ir novērtēt, vai pakalpojumu sniedzēji, stāvlaukumu apsaimniekotāji un ceļu pārvaldītāji ir izpildījuši 4.–7. pantā noteiktās prasības. Šī struktūra ir objektīva un neatkarīga no minētajām personām, kas jāvērtē.

Divas vai vairākas dalībvalstis var izraudzīties kopīgu reģionālu struktūru, kuras kompetencē ir novērtēt atbilstību minētajām prasībām to teritorijās.

Dalībvalstis paziņo par izraudzīto struktūru Komisijai.

2. Visi pakalpojumu sniedzēji iesniedz izraudzītajām struktūrām deklarāciju par to atbilstību 4.–7. pantā noteiktajām prasībām.

Deklarācijā iekļauj šādus elementus:

a) saskaņā ar 4. pantu savāktie dati par drošām stāvvietām kravas automobiļiem un komerciālajiem transportlīdzekļiem, tostarp par informācijas pakalpojumā reģistrēto stāvvietu procentuālo daudzumu;

b) līdzekļi informācijas pakalpojumu izplatīšanai lietotājiem;

c) dinamiskas informācijas par drošām stāvvietām pakalpojumu aptvērums;

d) sniegtās informācijas kvalitāte un pieejamība, piekļuves punkts informācijai un formāts, kādā šī informācija tiek sniegta.

3. Izraudzītās struktūras pēc nejaušības principa izlases veidā pārbauda vairāku publiskā un privātā sektora pakalpojumu sniedzēju un stāvlaukumu apsaimniekotāju deklarāciju pareizību un pieprasa pierādījumus par atbilstību 4.–7. pantā noteiktajām prasībām.

Pakalpojuma kvalitāti var novērtēt arī, izmantojot lietotāju komentārus.

Izraudzītās struktūras katru gadu attiecīgajām valsts iestādēm iesniedz ziņojumu par iesniegtajām deklarācijām, kā arī par veikto izlases veida pārbaužu rezultātiem."

Deleģētā regula (ES) Nr. 886/2013

13 Atbilstoši Deleģētās regulas Nr. 886/2013 1. pantam "ar šo regulu nosaka specifikācijas, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu savietojamību, sadarbspēju un nepārtrauktību datu un procedūru ieviešanai un izmantošanai, lai lietotājiem, ja iespējams, bez maksas nodrošinātu vispārējas ar ceļu satiksmes drošību saistītas informācijas minimumu Savienības līmenī" saskaņā ar Direktīvu 2010/40, un "to piemēro vispārējas ar ceļu satiksmes drošību saistītas informācijas minimuma pakalpojumu sniegšanai Eiropas ceļu tīklā".

14 Šīs regulas 5. pantā par informācijas pakalpojumu sniegšanu ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis nosaka Eiropas ceļu tīkla posmus, kur satiksmes un drošības nosacījumu dēļ jāievieš vispārējas ar ceļu satiksmes drošību saistītas informācijas minimuma pakalpojums.

Tās paziņo par šiem ceļa posmiem Komisijai.

2. Informācijas pakalpojuma sniegšana atbilst prasībām, kas noteiktas 6.–8. pantā."

15 Minētās regulas 9. pants ir izteikts šādi:

"1. Dalībvalstis izraugās objektīvu un neatkarīgu valsts struktūru, kuras kompetencē ir novērtēt, vai publiskā un privātā sektora ceļu pārvaldītāji, pakalpojumu sniedzēji un raidorganizācijas, kas sniedz satiksmes informāciju, ir izpildījuši 3.–8. pantā minētās prasības. Divas vai vairākas dalībvalstis var izraudzīties kopīgu struktūru, kuras kompetencē ir novērtēt atbilstību šīm prasībām to teritorijā.

Dalībvalstis paziņo par šīm valsts struktūrām Komisijai.

2. Publiskā un privātā sektora ceļu pārvaldītāji, pakalpojumu sniedzēji un raidorganizācijas, kas sniedz satiksmes informāciju, iesniedz valstu izraudzītajām struktūrām savu identifikācijas informāciju un aprakstu par to sniegtajiem informācijas pakalpojumiem, un deklarāciju par 3.–8. pantā minēto prasību ievērošanu.

Deklarācijā attiecīgā gadījumā tiek ietverti šādi elementi:

a) aptvertās ar ceļu satiksmes drošību saistītās kategorijas un informācijas pakalpojuma aptvertais ceļu tīkls;

b) informācija par to piekļuves punktu ar ceļu satiksmes drošību saistītajiem datiem un tā izmantošanas nosacījumiem;

c) formāts, kādā ir pieejami ar ceļu satiksmes drošību saistīti dati to piekļuves punktā;

d) informācijas pakalpojuma izplatīšanas līdzekļi tiešajiem lietotājiem.

Publiskā un privātā sektora ceļu pārvaldītāji, pakalpojumu sniedzēji un raidorganizācijas, kas sniedz satiksmes informāciju, nekavējoties atjaunina savas atbilstības deklarācijas, ja notiek jebkādas izmaiņas to pakalpojumu sniegšanā.

3. Izraudzītās valsts struktūras pēc nejaušības principa izlases veidā pārbauda vairāku publiskā un privātā sektora ceļu pārvaldītāju, pakalpojumu sniedzēju un raidorganizāciju, kas sniedz satiksmes informāciju, deklarāciju pareizību un pieprasa pierādījumu par atbilstību 3.–8. pantā noteiktajām prasībām.

Izraudzītās valsts struktūras reizi gadā valsts iestādēm iesniedz ziņojumu par iesniegtajām deklarācijām un par veikto izlases veida pārbaužu rezultātiem."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

16 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2013. gada 12. decembrī, Čehijas Republika cēla divas prasības atcelt Deleģētās regulas Nr. 885/2013 un Nr. 886/2013 (turpmāk tekstā kopā – "apstrīdētās regulas").

17 Savu prasību pamatošanai Čehijas Republika izvirzīja trīs pamatus, pirmkārt, par Direktīvas 2010/40 7. panta 1. punkta, kas skatīts kopā ar šīs direktīvas 5. panta 1. punktu, pārkāpumu, jo Komisija, pieņemot apstrīdētās regulas, esot pārsniegusi šajā tiesību normā paredzēto pilnvaru robežas, otrkārt, par LESD 290. panta pārkāpumu, jo Komisija, pieņemot apstrīdētās regulas, esot pārsniegusi savu šajā pantā paredzēto kompetenci pieņemt neleģislatīvus deleģētus aktus, un, treškārt, par LES 13. panta 2. punkta pārkāpumu, jo Komisija, pieņemot apstrīdētās regulas, esot pārsniegusi pilnvaras, kas tai piešķirtas līgumos.

18 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa noraidīja katru no šiem pamatiem un līdz ar to noraidīja abas prasības kopumā.

Lietas dalībnieču prasījumi Tiesai

19 Čehijas Republikas prasījumi Tiesai galvenokārt ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– pilnībā atcelt apstrīdētās regulas un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Pakārtoti, Čehijas Republikas prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– atcelt Regulas Nr. 885/2013 3. panta 1. punktu, 8. pantu un 9. panta 1. punkta a) apakšpunktu, kā arī Regulas Nr. 886/2013 5. panta 1. punktu, 9. pantu un 10. panta 1. punkta a) apakšpunktu un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

– noraidīt apelācijas sūdzību un

– piespriest Čehijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieču argumenti

22 Savā pirmajā pamatā Čehijas Republika norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tiesiskās noteiktības principu, pārsūdzētā sprieduma 38.–44. punktā norādot, ka apstrīdētajās regulās nav noteikts dalībvalstu pienākums ieviest ITS lietotnes un pakalpojumus to teritorijā. It īpaši šajās regulās esot iekļautas standarta tiesību normas attiecībā uz visu tajās ietverto elementu obligāto raksturu un to tiešo piemērojamību visās dalībvalstīs. Turklāt minēto regulu pamatojumā esot tieši norādīts, ka Komisijai esot bijis nodoms noteikt obligātu ITS lietotņu un pakalpojumu ieviešanu visās dalībvalstīs. Uzskatot, ka apstrīdētās regulas ir jāaplūko, ņemot vērā Direktīvu 2010/40, Vispārējā tiesa esot interpretējusi šīs regulas *contra legem*. Ar šādu pieeju dalībvalstīm tiktu radīts juridiski nenoteikts stāvoklis, kas būtu nepieņemams no tiesiskās noteiktības principa skatpunkta.

23 Komisija uzskata, ka pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Tiesas vērtējums

24 Savā pirmajā pamatā Čehijas Republika norāda, ka Vispārējā tiesa būtībā ir nospriedusi, ka apstrīdētajās regulās nav noteikts dalībvalstu pienākums ieviest ITS lietotnes un pakalpojumus to teritorijā.

25 Šajā sakarā vispirms ir jākonstatē, ka pretēji Čehijas Republikas apgalvotajam šajās regulās nav nevienas tiesību normas, ar kuru dalībvalstīm būtu noteikts tiešs pienākums ieviest ITS lietotnes un pakalpojumus to teritorijā.

26 Konkrēti, šāds tiešs pienākums neizriet no standarta tiesību normām, kuras izklāstītas katras apstrīdētās regulas beigās un saskaņā ar kurām tās ir saistošas kopumā un ir tieši piemērojamas visās dalībvalstīs. Šajās standarta tiesību normās, kas atbilst LESD 288. panta otrās daļas otrajam teikumam, ir vienīgi norādīts tas, ka apstrīdēto regulu saturs ir obligāts visās dalībvalstīs, kā tas izriet no to citām tiesību normām, tomēr nav noregulēts jautājums, vai šis saturs ietver pienākumu ieviest ITS lietotnes un pakalpojumus.

27 Saistībā ar citiem šo regulu noteikumiem Čehijas Republika neapgalvo, ka ar tiem dalībvalstīm ir paredzēts tiešs pienākums ieviest ITS lietotnes un pakalpojumus to teritorijā, un tas katrā ziņā tā nav. Konkrēti, Deleģētās regulas Nr. 885/2013 3. panta 1. punkta, kā arī Deleģētās regulas Nr. 886/2013 5. panta 1. punkta noteikumos nav paredzēts nekāds tiešs pienākums šajā ziņā.

28 Neesot tiešam pienākumam, kas izriet no pašu apstrīdēto regulu formulējuma, saskaņā ar kuru visām dalībvalstīm esot jāīsteno ITS lietotnes un pakalpojumi to teritorijā, Čehijas Republikas argumentācija, ar ko tiek atbalstīta Vispārējās tiesas *contra legem* veiktā šo regulu interpretācija no Direktīvas 2010/40 skatpunkta, nevar tikt akceptēta.

29 Tieši pretēji, ir svarīgi konstatēt, kā to ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 27. un 28. punktā, ka katras no šīm regulām 1. pantā ir paredzēts, ka tajā tiek noteiktas nepieciešamās specifikācijas "atbilstoši Direktīvai 2010/40". Taču šīs direktīvas 5. panta 1. punktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums īstenot nepieciešamos pasākumus, lai Komisijas pieņemtas specifikācijas tiktu piemērotas ITS lietotnēm un pakalpojumiem, "kad tie tiek ieviesti", vienlaikus precizējot, ka šis pienākums "neskar katras dalībvalsts tiesības pieņemt lēmumus par to veikto [ITS] lietotņu un pakalpojumu ieviešanu savā teritorijā".

30 Līdz ar to no norādes uz Direktīvu 2010/40, kas ietverta katras apstrīdētās direktīvas 1. pantā, nepārprotami izriet, ka šajās regulās dalībvalstīm nav noteikts pienākums īstenot ITS lietotnes un pakalpojumus to teritorijā, bet vienīgi īstenot pasākumus, kas nepieciešami, lai šajās regulās ietvertās specifikācijas tiktu piemērotas ITS lietotnēm un pakalpojumiem, kad tie tiek ieviesti.

31 Čehijas Republikas arguments, saskaņā ar kuru attiecīgo apstrīdēto regulu pamatojumā ir tieši norādīts Komisijas nodoms noteikt visām dalībvalstīm pienākumu īstenot ITS lietotnes un pakalpojumus, arī nevar tikt akceptēts.

32 Kā to ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 31. un 32. punktā, šāds nodoms neizriet no šiem pamatojumiem. Lai gan šie pamatojumi atspoguļo Komisijas vēlamāko scenāriju, kas ietver to, ka ir obligāti jāīsteno ITS lietotnes un pakalpojumi visās dalībvalstīs, tie neļauj konstatēt, ka apstrīdēto regulu mērķis bija īstenot šādu scenāriju.

33 Saistībā ar Čehijas Republikas argumentu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā pārsūdzētā sprieduma 40. punktā ir interpretējusi apstrīdētās regulas no Direktīvas 2010/40 skatpunkta, ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību sekundārie tiesību akti, cik iespējams, ir jāinterpretē saskaņā ar pamataktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 19. jūlijs, *Pie Optiek*, C-376/11, EU:C:2012:502, 34. punkts un tajā minētā judikatūra). Taču, kā izriet no šī sprieduma 27.–29. punkta, Vispārējās tiesas veiktā apstrīdēto regulu interpretācija ir saderīga gan ar pašu regulu formulējumu, gan ar Direktīvu 2010/40.

34 Tādēļ Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka Deleģētās regulas Nr. 885/2013 3. panta 1. punkts un Deleģētās regulas Nr. 886/2013 5. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajos pantos paredzētie pienākumi noteikt ceļu tīkla zonas vai posmus ITS lietotņu un pakalpojumu ieviešanai ir jāpilda vienīgi tad, ja dalībvalsts ir nolēmusi veikt šo ieviešanu.

35 Tāpēc pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieču argumenti

36 Ar savu otro pamatu Čehijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 290. pantu, it īpaši pārsūdzētā sprieduma 58.–63. punktā nospriežot, ka Komisija nav pārsniegusi Direktīvas 2010/40 7. pantā izklāstītās deleģētās pilnvaras, nosakot dalībvalstīm pienākumu izveidot kontroles struktūru, kas attiecīgi paredzēta Deleģētās regulas Nr. 885/2013 8. panta 1. punktā un Deleģētās regulas Nr. 886/2013 9. panta 1. punktā, jo šajās tiesību normās ir paredzēts, ka dalībvalstis izraugās kompetentu valsts struktūru, kas izvērtē, vai dažādie tirgus dalībnieki ievēro šajās regulās paredzētās prasības (turpmāk tekstā – "kontroles struktūra).

37 Šajā ziņā Vispārējā tiesa esot nepamatoti uzskatījusi, ka nav nepieciešams, lai pamataktā tiktu tieši noteikts Komisijas pilnvaru saturs un apjoms, un ka ir pietiekami, ka Komisija, kurai ir plaša rīcības brīvība, ir uzskatījusi, ka kontroles struktūras izveidošana ir nepieciešama, lai sasniegtu pamatakta mērķus. Čehijas Republika uzskata, ka Direktīvas 2010/40 7. pantā minētās pilnvaru deleģēšanas saturu un apjomu ierobežo noteikumu veidi, kas tieši izklāstīti šīs direktīvas 6. panta 4. punktā. Šie tiesību normu veidi neļaujot izveidot kontroles struktūru.

38 Komisija atbild, ka saskaņā ar LESD 290. pantu Savienības likumdevējs var brīvi noteikt vispārēji vai, tieši pretēji, detalizēti pilnvaru deleģēšanas apjomu, vienīgajam ierobežojumam esot tādam, ka šī deleģēšana nevar attiekties uz pamatakta būtiskajiem elementiem.

39 Runājot par Direktīvā 2010/40 paredzēto pilnvaru deleģēšanu – ar šīs direktīvas 7. pantu Komisija esot pilnvarota pieņemt "specifikācijas" saskaņā ar šīs direktīvas atbilstošajiem noteikumiem kopumā un konkrēti, bet ne vienīgi saskaņā ar tās 6. pantu un II pielikumu. Līdz ar to tās 6. panta 4. punktā esot vienīgi neizsmeļoši uzskaitīti noteikumu veidi, kas var tikt iekļauti šādā specifikācijā. Katrā ziņā minētās direktīvas 6. panta 4. punkta c) apakšpunktā to noteikumu veidu vidū, kuri var tikt iekļauti specifikācijā, esot tieši minēti "organizatoriskie noteikumi"; tas pats par sevi pamatojot Komisijas pilnvaras noteikt dalībvalstīm pienākumu izveidot attiecīgo kontroles struktūru.

Tiesas vērtējums

40 Ar savu otro pamatu Čehijas Republika būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas pirmo teikumu, interpretējot Direktīvas 2010/40 7. pantā izklāstīto pilnvaru deleģēšanu tādējādi, ka Komisijai ir atļauts noteikt dalībvalstīm pienākumu izveidot kontroles struktūru.

41 Kā to Vispārējā tiesa ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 51. punktā, Direktīvas 2010/40 7. panta 1. punktā Komisija ir pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar LESD 290. pantu "attiecībā uz specifikācijām" un "saskaņā ar attiecīgiem šīs direktīvas noteikumiem, jo īpaši ar [tās] 6. pantu un II pielikumu".

42 Minētās direktīvas 4. panta 17. punktā jēdziens "specifikācija" ir definēts kā "saistošs pasākums, ar ko paredz noteikumus, ietverot prasības, procedūras vai jebkādus citus atbilstīgus noteikumus".

43 Saskaņā ar šīs pašas direktīvas 6. panta 1. punktu Komisija vispirms pieņem specifikācijas, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu ITS ieviešanas un izmantošanas sadarbspēju, savietojamību un nepārtrauktību attiecībā uz prioritārajām darbībām.

44 Pārsūdzētā sprieduma 58.–62. punktā Vispārējā tiesa ir interpretējusi Direktīvas 2010/40 7. panta 1. punktā izklāstīto pilnvaru deleģēšanu tādējādi, ka ar to Komisijai ir atļauts pieņemt specifikācijas "saskaņā ar visām Direktīvas 2010/40 tiesību normām, nevis tikai tās 6. pantu". Norādījusi uz šīs direktīvas 4. panta 17. punktu, 5. panta 1. punktu, kā arī 6. panta 4. punkta c) apakšpunktu, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 62. punktā ir uzskatījusi, ka ar šo pilnvaru deleģēšanu Komisija ir pilnvarota izveidot kontroles mehānismu "atbilstoši visām Direktīvas 2010/40 tiesību normām un it īpaši mērķiem, kas paredzēti tās 6. panta 1. punktā un II pielikumā".

45 Minētā sprieduma 63. punktā Vispārējā tiesa šajā ziņā ir precizējusi, ka "ir pietiekami, ka Komisija, kurai ir rīcības brīvība, ir uzskatījusi, ka šādas struktūras izveidošana ir nepieciešama, lai garantētu sadarbspēju, savietojamību un nepārtrauktību saistībā ar [ITS] ieviešanu".

46 Šajā pēdējā minētajā interpretācijā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

47 Lai gan saskaņā ar Direktīvas 2010/40 7. pantu Komisijai ir jāpieņem specifikācijas, ievērojot ne tikai šīs direktīvas 6. pantu, bet arī visas citas atbilstošās tiesību normas, tomēr, ņemot vērā LESD 290. pantu, 7. panta izklāstītā pilnvaru deleģēšana nevar tikt interpretēta tādējādi, ka Komisijai ir atļauts pārsniegt minētās direktīvas 6. panta ietvaru, kurš ne tikai 1. punktā tieši nosaka specifikāciju mērķi, bet arī to saturu un apjomu, tieši norādot, it īpaši tā 4. punktā, pasākumus, kas var būt tā priekšmets.

48 Saskaņā ar LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas pirmo teikumu leģislatīvajos aktos tiek konkrēti noteikti ne tikai pilnvaru deleģēšanas mērķi, bet arī to saturs, apjoms un ilgums.

49 Saistībā ar šo prasību Tiesa ir vairākkārt nospriedusi, ka deleģēto pilnvaru piešķiršana attiecas uz tādu noteikumu pieņemšanu, kuri iekļaujas ar pamata leģislatīvo aktu paredzētajā tiesiskajā regulējumā (spriedumi, 2014. gada 18. marts, Komisija/Parlaments un Padome, C-427/12, EU:C:2014:170,

38. punkts; 2015. gada 16. jūlijs, Komisija/Parlaments un Padome, C-88/14, EU:C:2015:499, 29. punkts, un 2016. gada 17. marts, Parlaments/Komisija, C-286/14, EU:C:2016:183, 30. punkts). Tiesas judikatūrā it īpaši ir prasīts, lai piešķirto pilnvaru ierobežošana būtu pietiekami precīza tādā ziņā, ka tā skaidri norāda šo pilnvaru robežas un var to, kā Komisija tās izmanto, pakļaut pārbaudei atbilstoši kritērijiem, kurus noteicis Savienības likumdevējs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1988. gada 5. jūlijs, *Central-Import Münster*, 291/86, EU:C:1988:361, 13. punkts, un 2005. gada 12. jūlijs, *Alliance for Natural Health* u.c., C-154/04 un C-155/04, EU:C:2005:449, 90. punkts).

50 Šajos apstākļos vispirms ir jānoraida LESD 290. panta interpretācija, kuru sniegusi Komisija un atbilstoši kurai vienīgais ierobežojums, kas Savienības likumdevējam ir saistībā ar pilnvaru deleģēšanas organizēšanu, ir aizliegums deleģēt attiecīgās jomās būtisko elementu pieņemšanu.

51 Šāda interpretācija nav saderīga šīs tiesību normas formulējumu un būtību. Saskaņā ar šo tiesību normu veiktā pilnvaru deleģēšana sniedz Komisijai pilnvaras īstenot Savienības likumdevēja funkcijas tādā ziņā, ka šī deleģēšana tai ļauj papildināt vai grozīt leģislatīvā akta nebūtiskos elementus. Šajā ziņā LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas pirmajā teikumā paredzētā prasība ir tieši vērsta uz to, lai nodrošinātu, ka šādas pilnvaras izriet no likumdevēja tieša lēmuma un ka ar Komisijas veikto šo pilnvaru izmantošanu tiek ievērots ietvars, kuru pats likumdevējs ir noteicis pamataktā. Šajā sakarā likumdevējam saskaņā ar šo tiesību normu ir jāparedz tajā izklāstīto Komisijas pilnvaru robežas, proti, to mērķi, saturs, apjoms, kā arī ilgums.

52 Protams, kā to apgalvo Komisija, LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas pirmajā teikumā Savienības likumdevējam ir atļauts piešķirt plašu rīcības brīvību, lai īstenotu pilnvaras, kuras tas tai ir deleģējis un kuras atkarībā no attiecīgās jomas īpašībām var būt plašākas vai mazāk plašas. Tomēr pilnvaru deleģēšana LESD 290. panta nozīmē – un jebkura iespējamā rīcības brīvība, ko šī deleģēšana ietver – ir jāierobežo ar pamataktā paredzētajām robežām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 11. maijs, *Dyson*/Komisija, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 53. punkts).

53 Šo LESD 290. panta interpretāciju turklāt apstiprina Komisijas 2011. gada 24. jūnija pamatnostādņu par deleģētajiem aktiem [SEC(2011) 855] 52. punkts, kuras, lai arī nav saistošas Tiesai, var būt lietderīgs iedvesmas avots (spriedums, 2016. gada 17. marts, Parlaments/Komisija, C-286/14, EU:C:2016:183, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Komisija tajās norāda, ka "likumdevējam ir jāapraksta pilnvaras, kuras tas vēlas deleģēt Komisijai, tieši un precīzi", ka "nekonkrēti formulēji [..] nav pieļaujami" un ka "pilnvaras nav jādeleģē Komisijai, vienkārši sagatavojot neizsmeļošu pasākumu sarakstu, kuri var tikt pieņemti".

54 Šajos apstākļos LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas pirmajā teikumā Savienības tiesai nav ļauts novērst šajā tiesību normā prasīto robežu neesamību, kuras ir jānosaka pašam likumdevējam un kuras attiecas uz to, kā Komisija veic deleģēto pilnvaru izmantošanu.

55 Taču šajā gadījumā tā vietā, lai, kā tas ir prasīts minētajā tiesību normā, ievērotu likumdevēja paredzēto ietvaru, Vispārējā tiesa ir interpretējusi Direktīvas 2010/40 7. pantā paredzēto pilnvaru deleģēšanu vienīgi no tās mērķu skatpunkta, turklāt nenodrošinot, ka deleģēto pilnvaru saturs un apjoms arī tiek ierobežots; šo ierobežošanu Vispārējā tiesa ir atstājusi Komisijas diskrecionārā vērtējuma ziņā.

56 Tomēr ir jāatgādina, ka, ja Vispārējās tiesas nolēmuma pamatojumā atklājas Savienības tiesību pārkāpums, bet rezolutīvā daļa šķiet balstīta uz citu tiesisko pamatojumu, šāds pārkāpums nevar izraisīt minētā nolēmuma atcelšanu un pamatojums ir jāaizstāj (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 150. punkts, un 2015. gada 5. marts, Komisija u.c./*Versalis* u.c., C-93/13 P un C-123/13 P, EU:C:2015:150, 102. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Tā tas ir šajā gadījumā.

58 Kā to ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 59.–65. punktā, Direktīvas 2010/40 7. panta 1. punktā, skatītā kopā ar tās 6. panta 4. punkta c) apakšpunktu, Komisijai ir sniegts pietiekams juridiskais pamats kontroles struktūras izveidošanai.

59 Kā izriet no šī sprieduma 47. punkta, šīs direktīvas 6. pantā ir tieši ierobežots ne tikai specifikāciju, kuras var pieņemt Komisija, mērķis, bet arī to saturs un apjoms. Saskaņā ar šīs tiesību normas 4. punkta c) apakšpunktu specifikācija var ietvert "organizatoriskos noteikumus, kas apraksta dažādu iesaistīto personu procesuālās saistības".

60 Noteikumi, kas ietverti apstrīdētajās regulās saistībā ar kontroles struktūras izveidošanu, t.i., Deleģētās regulas Nr. 885/2013 8. pants un Deleģētās regulas Nr. 886/2013 9. pants, ir šādi organizatoriskie noteikumi, kas apraksta dažādu iesaistīto personu procesuālās saistības.

61 Kā to Vispārējās tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 57. un 64. punktā, no šiem pantiem izriet, ka kontroles struktūras funkcija ir izvērtēt, vai dažādie attiecīgie tirgus dalībnieki ievēro apstrīdētajās regulās paredzētās specifikācijas. Tādēļ šajos pantos ir prasīts, lai šī struktūra būtu neatkarīga un objektīva. Turklāt minētajos pantos ir paredzēts, ka attiecīgajiem tirgus dalībniekiem ir jāiesniedz šai struktūrai sava identifikācijas informācija un apraksts par to sniegtajiem informācijas pakalpojumiem, kā arī deklarācija par prasību ievērošanu. Visbeidzot, šajos pašos pantos ir paredzēts, ka kontroles struktūra pēc nejaušības principa izlases veidā pārbauda noteiktu skaitu tirgus dalībnieku un reizi gadā valsts iestādēm iesniedz ziņojumu par iesniegtajām deklarācijām un par veikto izlases veida pārbaužu rezultātiem.

62 Tādējādi, pirmkārt, Deleģētās regulas Nr. 885/2013 8. pantam un Deleģētās regulas Nr. 886/2013 9. pantam ir "organizatorisks" raksturs, jo tajos ir paredzēta kontroles struktūras izveidošana un organizēšana, kuras funkcija ir izvērtēt, vai dažādie attiecīgie tirgus dalībnieki ievēro apstrīdētajās regulās paredzētās specifikācijas, vienlaicīgi pieprasot, lai šīs kontroles struktūra būtu neatkarīga un objektīva.

63 Otrkārt, šie noteikumi "apraksta dažādu iesaistīto personu procesuālās saistības", jo atbilstoši tiem attiecīgajiem tirgus dalībniekiem ir jāiesniedz minētajai struktūrai sava identifikācijas informācija, apraksts par to sniegtajiem informācijas pakalpojumiem, kā arī deklarācija par prasību ievērošanu, uz kā pamata šai struktūrai reizi gadā ir jāsagatavo ziņojums kompetentajai valsts iestādei.

64 Šo Direktīvas 2010/40 6. panta 4. punkta c) apakšpunkta interpretāciju neatspēko Čehijas Republikas arguments, saskaņā ar kuru Direktīvas 2010/40 5. panta 1. punktā ir sniegta iespēja izvēlēties līdzekļus, kas jāīsteno, lai garantētu ITS lietotņu un pakalpojumu piemērošanu dalībvalstīs.

65 Šajā 5. panta 1. punktā ir vienīgi noteikts dalībvalstu pienākums īstenot pasākumus, kas nepieciešami, lai Komisijas pieņemtās specifikācijas tiktu piemērotas ITS lietotnēm un pakalpojumiem, tos ieviešot. Tādēļ tam nav ietekmes uz šo specifikāciju saturu.

66 Līdz ar to, tā kā pārsūdzētā sprieduma rezolutīvā daļa ir pamatota, otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieču argumenti

67 Ar trešā pamata pirmo daļu Čehijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi tās pirmajā instancē sniegto argumentāciju, pārsūdzētā sprieduma 39. punktā konstatējot, ka tā ir vienisprātis ar Komisiju par to, ka apstrīdētās regulas nav piemērojamas, ja dalībvalsts nav nolēmusi ieviest ITS lietotnes un pakalpojumus savā teritorijā.

68 Ar šī pamata otro daļu Čehijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā tās argumentu, saskaņā ar kuru Komisijas nodoms noteikt visām dalībvalstīm pienākumu ieviest ITS lietotnes un pakalpojumus tieši izriet no apstrīdēto lēmumu pamatojuma.

69 Visbeidzot, šī pamata trešo daļu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa esot nepamatoti noraidījusi tās argumentu, saskaņā ar kuru kontroles struktūra ir attiecīgās jomas būtisks elements, kurš nevar tikt deleģēts.

70 Komisija apstrīd šos argumentus.

Tiesas vērtējums

71 Kā ģenerāladvokāts to ir konstatējis savu secinājumu 85. punktā, trešā pamata pirmā daļa ir balstīta uz pārsūdzētā sprieduma 39. punkta pirmā teikuma kļūdainu izpratni. Pretēji tam, ko apgalvo Čehijas Republika, Vispārējā tiesa nav konstatējusi vienprātību starp lietas dalībniekiem par pašu apstrīdēto regulu interpretāciju, bet vienīgi konstatējusi vienprātību par Direktīvas 2010/40 interpretāciju.

72 Attiecībā uz trešā pamata otro daļu, ar kuru Čehijas Republika būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav tieši atbildējusi uz tās argumentāciju saistībā ar apstrīdēto regulu attiecīgo pamatojumu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru attiecībā uz Vispārējās tiesas pienākumu spriedumos norādīt pamatojumu, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. panta un 53. panta pirmās daļas, tai nav pienākuma visaptveroši vienu pēc otra izklāstīt lietas dalībnieku argumentus. Tādējādi pamatojums var būt netiešs, ar nosacījumu, ka tas ieinteresētajām personām ļauj uzzināt iemeslus, uz kuriem balstās Vispārējā tiesa, un Tiesai gūt pietiekamu informāciju tiesu pārbaudes veikšanai (spriedumi, 2011. gada 29. marts, *ArcelorMittal Luxembourg*/Komisija un Komisija/*ArcelorMittal Luxembourg* u.c., C-201/09 P un C-216/09 P, EU:C:2011:190, 78. punkts, un 2016. gada 8. marts, Grieķija/Komisija, C-431/14 P, EU:C:2016:145, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Taču, kā to ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 89. punktā, Vispārējās tiesas argumentācija, kas sniegta pārsūdzētā sprieduma 35.–44. punktā, ir skaidra, un tā ļauj gan Čehijas Republikai uzzināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa ir noraidījusi minēto pamatu, gan arī Tiesai gūt pietiekamu informāciju, lai veiktu savu pārbaudi. No tā izriet, ka pārsūdzētajā spriedumā šajā aspektā nav pieļauta pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde.

74 Ar trešā pamata trešo daļu Čehijas Republika kritizē Vispārējo tiesu, ka tā ir noraidījusi argumentu, saskaņā ar kuru kontroles struktūra ir "būtisks elements" LESD 290. panta nozīmē, saistībā ar kuru nevar tikt deleģētas pilnvaras.

75 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas otro teikumu uz būtiskiem elementiem kādā jomā attiecas leģislatīvie akti un tādējādi uz tiem nedrīkst attiekties pilnvaru deleģēšana.

76 Šis aizliegums piekrist pilnvaru deleģēšanai saistībā ar attiecīgās jomas būtiskajiem elementiem turklāt atbilst Tiesas pastāvīgajai judikatūrai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1970. gada 17. decembris, *Köster, Berodt & Co*, 25/70, EU:C:1970:115, 6. punkts, un 2012. gada 5. septembris, Parlaments/Padome, C-355/10, EU:C:2012:516, 64. punkts un tajā minētā judikatūra).

77 Saskaņā ar šo judikatūru jautājums par to, kādi konkrētās jomas elementi ir jākvalificē par "būtiskiem", ir jāizvērtē ne tikai Savienības likumdevējam, bet risinājums arī jābalsta uz objektīviem elementiem, pār kuriem var īstenot tiesas kontroli. Šajā ziņā noteikti ir jāņem vērā attiecīgās jomas īpašības un īpatnības (spriedumi, 2012. gada 5. septembris, Parlaments/Padome, C-355/10, EU:C:2012:516, 67. un 68. punkts, un 2016. gada 22. jūnijs, *DK Recycling und Roheisen*/Komisija, C-540/14 P, EU:C:2016:469, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Elementam ir būtisks raksturs LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas otrā teikuma nozīmē, it īpaši, ja tā pieņemšanai ir jāizdara politiska izvēle, kas ietilpst paša Savienības likumdevēja pienākumos, jo tā prasa dažādu iesaistīto interešu novērtēšanu, pamatojoties uz vairākkārtēju izvērtējumu, vai tā pieļauj iejaukšanos attiecīgo personu pamattiesībās tādā mērā, ka ir nepieciešama Savienības likumdevēja iesaistīšanās (šajā nozīme skat. spriedumu, 2012. gada 5. septembris, Parlaments/Komisija, C-355/10, EU:C:2012:516, 65., 76. un 77. punkts).

79 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 72. punktā ir noraidījusi Čehijas Republikas argumentu, ar kuru tā apgalvoja, ka kontroles struktūras izveidošana ir attiecīgās jomas būtisks elements, kurš nevar tikt deleģēts, uzskatot, ka šajā ziņā pietika konstatēt, ka Komisija nav pārsniegusi pilnvaras, kas tai piešķirtas Direktīvā 2010/40.

80 Šajā argumentācijā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

81 Tieši nosakot, ka jomas būtiskie elementi ir paredzēti noteikšanai leģislatīvajā aktā un līdz ar to nevar tikt deleģēti, LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas otrais teikums ierobežo brīvību, kas ir Savienības likumdevējam pilnvaru deleģēšanas organizēšanas ietvaros. Šī tiesību norma ir vērsta uz to, lai nodrošinātu, ka lēmumus, kas attiecas uz šādiem elementiem, pieņem vienīgi likumdevējs.

82 Taču pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa nav izvērtējusi, vai kontroles struktūras izveidošana ir vai nav būtisks elements šīs tiesību normas nozīmē, tādējādi neizslēdzot, ka tas tā var būt. Tā ir vienīgi norādījusi uz Direktīvas 2010/40 7. pantā izklāstīto pilnvaru deleģēšanas apjomu.

83 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas otro teikumu. Pretēji tam, kas prasīts šajā tiesību normā, Vispārējā tiesa nav nodrošinājusi, ka šajā lietā noteikumu, kas attiecas uz attiecīgās jomas būtiskajiem elementiem, pieņemšana paliek vienīgi Savienības likumdevēja ziņā un tā netiek deleģēta.

84 Tomēr, tā kā pārsūdzētā sprieduma rezolutīvā daļa ir balstīta uz citu juridisko pamatojumu, ir jāveic pamatojuma aizstāšana saskaņā ar iepriekš 56. punktā minēto judikatūru.

85 Šajā sakarā ir jānorāda, ka elementa kvalificēšana par "būtisku" nevar tikt atstāta Savienības likumdevēja ziņā, bet tā ir atkarīga no kritērijiem, kuri izriet no LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas otrā teikuma objektīvas interpretācijas un kuru vidū it īpaši ir iepriekš 78. punktā minētie kritēriji.

86 Šajā gadījumā, ņemot vērā kontroles struktūras organizēšanu, kas izklāstīta šī sprieduma 61. punktā, ir jāuzskata, ka tās izveidošana neietver ne politiskas izvēles, ne iejaukšanos tirgus dalībnieku pamattiesībās tādā apmērā, kas prasītu Savienības likumdevēja iesaistīšanos. Konkrēti, šīs struktūras kompetence būtībā ietver informācijas vākšanu un novērtējuma ziņojuma iesniegšanu. Sekas, kuras tās izveidošana izraisa attiecīgajiem tirgus dalībniekiem, attiecas vienīgi uz pienākumu iesniegt šai struktūrai identifikācijas informāciju un aprakstu par to sniegtajiem informācijas pakalpojumiem, kā arī deklarāciju par prasību ievērošanu.

87 Līdz ar to, pretēji tam, ko apgalvo Čehijas Republika, kontroles struktūras izveidošana nav attiecīgās jomas "būtisks elements" LESD 290. panta 1. punkta otrās daļas otrā teikuma nozīmē.

88 Tāpēc trešais pamats kopumā ir jānoraida kā nepamatots.

89 Tā kā visi trīs pamati ir tikuši noraidīti, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

90 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

91 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt pašai savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Čehijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]